

iPure.cz

14" **MacBook Pro** | **AirPods 3** | Peak Design **Field Pouch**
Užitečné **tipy pro iPad** | **Meta** (morfóza)

iPure.cz 212/2021, pátý ročník | **Šéfredaktor a zakladatel:** Filip Brož

Redakce: Jan Březina, Jan Pražák, Marek Hajn, Daniel Březina, Jura Ibl, Karel Oprchal, Michael Vita, Jiří Matějka, Jan Netolička, Karel Boháček, Martin Adámek

Editor: Marek Nepožitek | **Překlad:** Ondřej Pikrt

Grafická úprava a sazba: Cinemax, s.r.o., www.cinemax.cz

iPurecz, s.r.o., IČ: 06481663 | **Kontakt:** redakce@ipure.cz

Listopadová filozofie

Editorial ■ Jan Netolička

Ač je teprve začátek listopadu, mám pocit, že se všude kolem mě řeší pouze dvě témata. Bud' poslouchám, jak někoho skolil covid, bude zase lockdown a všechny svoje letenky na příští rok můžu zahodit anebo se ptají, co jsem komu koupil na Vánoce. No, mé pohledy na věc jsou jednoznačné. Noviny, články, zprávy o nemoci nečtu, respektive jsem přestal číst a pouze žiji přítomností. A co můj pohled na Vánoce? Ten je trochu komplexnější. Budu psát čistě za sebe, subjektivně a jak to cítím v životě já.

Naše rodina se schází pouze na Vánoce či na něčí narozeniny. Když mi bylo 15, začalo mi to připadat poněkud zvláštní. Začal jsem vnímat, stres lidí okolo mě z Vánoc (trochu paradox, že ano?). Všichni řešili, jak se musíme sejít (to slovo „musíme“ je důležité), jak nikdo nemá pro nikoho dárek, jak si někdo nemůže dovolit nakupovat nebo naopak, jak někdo šetří celý rok na Vánoce. Vše mi to začalo znít jako nepříjemná povinnost plná stresu. To jsme na tom opravdu tak špatně, že nám nějaký den nebo období musí říct, že bychom se měli sejít? To opravdu musím všem koupit dárek jen, aby se neřeklo? A ostatní to cítí stejně? Proč si nedáváme dárky v průběhu roku jen tak, abychom si udělali radost třeba během „normálního“ týdne, bez nutnosti čekat na nějaký svátek?

Proto již několik let Vánoce slavím minimálně. V období svátků trávím čas v horách, ve srubu s možností úžasného wellness. S rodinou si zajdu na pivo kdykoliv chci a když vidím nějaký dárek, který by někomu udělal radost, pořídím a daruji ho ihned. Hezkou večeri, kdy si hezky oblečení sedneme a jsme v klidu, nepraktikuji jednou za rok, ale v průměru každý měsíc. A i přes to všechno si dokážu vychutnat specifickou zimní atmosféru. Momentálně se okolo mě začínají lidé pomalu stresovat a plánovat, zatímco já cítím absolutní klid a pocit štěstí.

Přechod z Intelu na nový 14" MacBook Pro

Recenze ■ Michal Hrabec

Je to přesně rok kdy nám Apple představil nové Macy s procesory M1. Dlouhých 15 let po přechodu na platformu x86 od Intelu došlo k další změně – k návratu k redukované instrukční sadě. Před 15 lety měl ten přechod jasný důvod, i přes jasné výhody procesorů RISC nebyl na trhu nikdo, kdo by dokázal nabídnout řešení dostatečně robustní, rychlé a v masové produkci, které by Applu umožnilo pokračovat na původní platformě. A byl tady ještě jeden důvod – Microsoft.

V Applu si velmi dobře uvědomovali, že bez podpory aplikací Microsoftu nemohou udržet krok. Jenže o oněch 15 let později se situace zcela obrátila. Intel začal prudce ztrácet dech a svou zkomatělostí a neschopností reagovat na potřeby trhu je najednou divákem ve zcela nové hře. Pokud výkon iPhoneu v naší kapse převyšuje výkon notebooku, který používáme, musel by být Apple zcela slepý, aby to neviděl. Navíc byl díky iPhoneu a iPadu najednou o dva kroky napřed. Aplikace pro novou platformu už měl, vývojáři včetně Microsoftu už se na novou platformu vrhli ve velkém, a tak stačilo jen udělat poslední krok. Představit profesionální počítač s procesorem ARM. Toho jsme se loni dočkali, jenže přízně se, že tak trochu na půl.

KONEČNĚ UPGRADE

Letošní podzimní představení novinek značky Apple už je ale jiná písnička. Konečně tady máme skutečně profesionální stroje, navíc po pěti letech zcela přepracované zvenčí i zevnitř. Přechod na nový Mac jsem plánoval i já. Pět let od pořízení MacBooku Pro s prvním Touch Barem už byl čas zvažovat něco nového. Hlavními oblastmi, kterými se zabýváme, jsou psaní a vedení projektů (tedy vlastně kancelářská práce), vývoj specifických aplikací,

fotografování a občas stříh videa. To vše velmi často na cestách. Rozhodl jsem se tedy pro 14palcový MacBook Pro s čipem M1 Pro, 16 grafickými jádry, 32 GB RAM, 1TB SSD a ve vesmírně šedé barvě.

Bohužel, v první dodávce do ČR dorazily pouze stříbrné varianty a s maximálně 16 GB paměti. Nezbylo mi, než se skřípěním zubů sáhnout po tom, co bylo.

Nervózní čekání na SMS „Přijďte si pro své zboží“ skončilo a já mám konečně v ruce svůj nový pracovní nástroj. Zatím v přepravní krabici z recyklované lepenky. Nebyl by to Apple, aby i tato krabice nebyla řešena důmyslně – už její otevření je součástí celého rituálu před prvním spuštěním nového produktu. Cítím se jako malý kluk pod stromečkem, který nejprve trhá balící papír, pak otevírá krabici se známým zasyčením: „Wshuooo!“ Předě mnou je ještě v ochranném papíru stříbrný kvádr.

Jeho jednoduchý tvar a matně stříbrnou barvu narušuje pouze leskle černé logo Apple. Zespolu pak reliéfní nápis MacBook Pro a čtyři nožičky. Těch jsem se bál, na fotkách vypadaly obrovsky, v praxi jsou ale vcelku decentní.

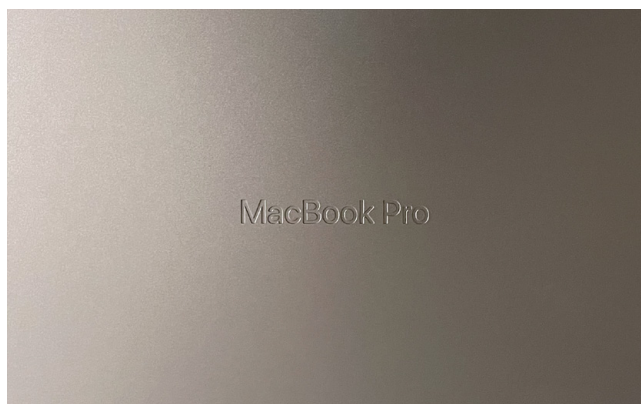
Chvilí se kochám tím dokonale jednoduchým tvarem a otevírám víko. Teď nastává ten wow efekt: „Ten je ale velký!“ To je moje první myšlenka, je to fakt 14 palců? Nespletli se a nedali mi 16". Ano je o pouhý palec větší než můj předchozí stroj, ale

prostě při prvním pohledu na display jsem šokovaný, jak je vlastně velký. Jenže velký je bohužel i výřez pro kameru. Chvilí mi trvá, než se s ním smírím. Uklidňuje mě jen to, že pro něj přibyl také pixelů na výšku, a tak vlastně o nic nepřicházím.

KDE JE TOUCH BAR?

Teprve po pár minutách přecházím pohledem na klávesnici. Černě lakovaný podklad klávesnice vypadá dost dobře, trochu se jen děším, jak bude vypadat po pár dnech používání. Přece jen je na matně černé vidět úplně vše. Co mě však přivádí k slzám je absence Touch Baru. Ano – kde, kdo na něj nadává, já si na něj ale zvykl. Ovládací prvky, hesla, smajlíci, to vše se z něj provádělo bezkonkurenčně rychle. Ano funkční klávesy jsou fajn, ale na novou čtrnáctku by se klidně vešlo oboje. Klidně by mohla být dotyková spodní část displeje, ale zbavit se tak vychvalované vychytávky, to mě opravdu mrzí.

Až po hezké chvilce mazlení a hraní přišlo na řadu vybalení nabíječky – 96 W je slušná síla. K tomu konečně krásný opletený kabel, po kterém jsme volali už hodně dlouho a opět po pěti letech zakončen konektorem MagSafe. Z něj mám poněkud ambivalentní pocit. Dříve jsem ho miloval, zvykl jsem si na USB-C i přes to, že mě někdy vytáčel, ale nový MagSafe mi na jednu stranu dělá radost a na druhou

mě rozčiluje. Když tam je, tak proč nefunguje i jako Thunderbolt? Mít možnost připojit přes MagSafe monitor s USB-C, to by byla teprve pecka. Doma používám monitor k napájení a v zásadě bych tuhle možnost ocenil. Naopak HDMI na druhé straně stroje mě svou velikostí rozčiluje a když už chci připojit projektor nebo monitor, dělám to přece jen spíše přes redukci. Nebo přímo z USB-C.

Když už jsme u nových portů, 3× USB-C je na hraně, ale vystačím si. HDMI bych oželel, k MagSafe jsem se už vyjádřil, ale z čtečky SD jsem nadšený. Při vývoji často vytvářím bootovací karty SD a s touto čtečkou zvládnou 30 GB za cca 2 minuty. To je na naprosté hranici rychlostních možností SD. Je jasné, že tady tu rychlost nic nebrzdí a já šetřím svůj čas a nervy, protože se nemusím bát, že se mi čtečka vytrhne z portu.

Přišel čas vyzkoušet novinku v praxi. Nejprve ze zvědavosti test rychlosti disku. Blackmagic Disk

Speed Test ukázal reálnou rychlost už šifrovaného disku 5 234 MB/s při čtení a 5 142 MB/s při zápisu. Snadno se tak dá věřit maximálním rychlostem nešifrovaného disku 6 GB/s.

Ze suchých čísel pak zbývá ještě Geekbench5, který ukázal jednovláknové skóre 1 758 a vícevláknové 12 297. Úchvatné hodnoty, ale jsou to jen čísla. Spouštím tedy iMovie a v rychlosti skládám 30sekundové video ve Full HD, a v nejvyšší kvalitě ProRes trvá vytvoření výsledného souboru 4 vteřiny. To už o výkonu opravdu něco vypovídá. Stejně jako zcela neznatelné prodlevy při aplikaci filtrů na audio i video.

APLIKACE

Přichází poslední fáze – vývojářské nástroje. Bohužel, s výjimkou Xcode běží zatím všechny pod Rossetou2 (nástrojem emulujícím platformu Intel) a některé podpůrné služby pro testování se

Spouštím iMovie a v rychlosti skládám 30sekundové video ve Full HD, a v nejvyšší kvalitě ProRes trvá vytvoření výsledného souboru 4 vteřiny.

mi zatím na M1 nedaří nainstalovat vůbec. Beru to jako výhodu, protože se už nějakou dobu nutím mít testovací prostředí mimo svůj počítač a tohle mě k tomu donutí.

Už před několika lety jsem přestal používat virtualizovanou Windows. Pro potřeby testování ale spouštím Parallels Desktop a na něm Windows pro procesory ARM. Vše nabíhá překvapivě snadno, a během několika minut mám dostupná Windows 11. Po chvíli hraní Parallels vypínám a doufám, že je zase dlouho potřebovat nebudu.

Po několika dnech intenzivní práce je pro mě nová M1 Pro starou známou a jen občas ještě povzdechnu, že nemám svůj oblíbený Touch Bar. Naopak, rychlost a výdrž na baterii jsou pro mě stále jako objevování nového světa. Pokaždé, když pustím nějakou operaci, která na Intelu zabrala minuty, tady se dočkám výsledku během několika málo vteřin. Není to jen rychlostí procesoru, je to kombinace

sladění všech komponent do opravdu pekelně rychlého celku.

A jak jsem se smířil s kompromisy v podobě menší paměti a jiné barvy? Nakonec jsem za stříbrnou barvu rád. Černé logo a černě podbarvená klávesnice vypadá na stříbrném těle skvěle, jen bohužel matná barva opravdu nechává vyniknout i těm nejdrobnějším mastným flíčkům a já budu muset brzy hledat způsob, jak ji efektivně čistit.

Celkově ale ani po týdnu používání nedošlo ke změně v mém vnímání téhle krásné novinky. Displej je „fakt obrovský“ a je to „fakt rychlá bestie“.

JAK JSEM SHÁNĚL APPLE CARE+

Pořizování nového počítače mě přivedlo k zásadnímu rozhodnutí. Protože mám počítač jako pracovní nástroj, mám ho na firmu a tím pádem jen s roční zárukou. Chci rozšířit záruku na 3 roky. Prodejce mi

Celkově ale ani po týdnu používání nedošlo ke změně v mém vnímání téhle krásné novinky. Displej je „fakt obrovský“ a je to „fakt rychlá bestie“.

nabídl prodloužení záruky za 10 000 Kč a pojištění proti rozbití za dalších 9 000 Kč. Na to jsem jednoznačně nechtěl přistoupit a hledal jiné řešení. Na předchozí počítač jsem měl přímo od prodejce Program Apple Care+, a tak jsem se rozhodl pro jeho rozšířenou verzi. Jenže jsem narazil.

Ačkoli české stránky popisují výhody Apple Care+, jakmile kliknete na tlačítko koupit, narazíte. Tato možnost není z české republiky dostupná. Měla by jít ale koupit v Apple Storech. „Super, udělám si výlet!“ řekl jsem si a hned sdělil ženě: „Miláčku, jedem do Drážďan, máš radost?“ Měla.

V sobotu ráno jsme vyrazili na výlet. Hodina a půl cesty z Prahy není nic, co by se nedalo zvládnout na otočku, a my se rozhodli pro romantický víkend. Sobota nákupy a zařizování, neděle památky a kavárenské povalečství.

V Drážďanech je Apple Store v Altmarkt-Galerii. Posílám tedy ženu na nákupy a sám se ženu do Applu. „Vítá“ mě poněkud nerudný německý prodáváč. Vysvětluji mu své potřeby, že chci pořídit Apple Care+ pro svůj MacBook Pro. „Takže chcete koupit nový Mac?“ „Ne už ho mám.“ „Aha, ale to nejde!“ Začíná naše konverzace. Pokračujeme ve stejném duchu dalších 5 minut, kdy se prodáváč snažím přesvědčit, že to přece vždy šlo a on mě, že o tom nic neví a že ho s takovými hloupými nápady přece nemám

otravovat. Vzdávám to. 15 minut je až až a já si nehodlám nechat kazit den. Procházím tedy obchod, kupuji pár drobností, stíhám se zamilovat do AirPods Max a odcházím tedy alespoň s novým obalem na iPad, HomePodem a peněženkou Apple MagSafe.

Poněkud neúspěšný den na mé straně vyvažuje žena svými úlovky z módních obchodů. Večer si zpříjemníme hudbou z nového Homepodu a neděle je již dle plánu.

Co s Apple Care+ znovu řeším až v pondělí. Jak tedy na to? Apple Care jde koupit v několika zemích. Zjednodušeně v těch, kde mají Apple Store. Nákup jde provést on-line, potřebujete jen platební kartu ze zvolené země a v této zemi existující adresu. Máte-li to štěstí, že máte kartu americkou, pak je ideální stát Delaware, kde je nulová daň a Apple Care+ tak vyjde na nějakých 6 000 Kč. Já si sehnal kamaráda v Německu, zaslal mu všechny potřebné údaje a – sláva – za necelých 8 000 Kč mám prodlouženou záruku na 3 roky a stejně dlouhé pojištění proti poškození.

Poučení pro příště? Pokud budu chtít na nějaký produkt Apple Care+ nemusím nikam jezdit a zvládnout to z tepla domova. Pokud, ale budu chtít navštívit Apple Store, rozhodně se vydám raději do Vídně, kde je obsluha mnohem příjemnější a ochotnější. Znovu do Drážďan už jen pokud budu chtít udělat ženě radost a ona bude shánět zase nějaké módní novinky.

AirPods 3

Nová generace sluchátek

Recenze ■ Marek Hajn

Po dlouhých měsících spekulací a čekání jsme se dočkali. Apple představil novou generaci svých nesmírně populárních sluchátek AirPods. Už je nosím nějakou dobu u sebe a používám je v podstatě denně, tak se mohu podělit o své zkušenosti.

Plynule navážu na svůj [článek z iPure 209](#), kde jsme se hned po představení jen letmo podívali na to, co od novinky očekávat.

Já sám jsem na nové AirPods netrpělivě čekal opravdu dlouho. Ne, že by mi snad předchozí generace přestala vyhovovat. Naopak. Ani po letech nemám původním AirPods nebo druhé generaci moc co vytknout, ale víte sami, jak to je. Už to prostě chtělo něco nového.

A tak se budu i nadále rozplývat, protože AirPods 3 jsou přesně taková, jak jsem si představoval a naprosto bez problémů nahradí moje předchozí AirPods, která dodnes považuji za jedny z nejlepších bezdrátových sluchátek vůbec. To je, chápu, hodně silné tvrzení. Jak už jsem ale psal v předchozím článku, za poslední dva roky, možná více, jsem vyzkoušel spoustu jiných sluchátek od jiných výrobců a vždy se rád vrátím k AirPods.

Aktuálně tu mám Google Pixel Buds A-Series, Samsung Galaxy Buds+, Buds Live, Buds Pro nebo Buds 2. Jiné značky jsem buď už prodal, nebo vrátil. A upřímně, ačkoli mám poměrně široký výběr, vždy se rád vrátím k AirPods. Zvlášť v rámci ekosystému Apple. V něm AirPods dávají bez debat nejvíce smysl.

PROČ A JAK BEZDRÁTOVÁ SLUCHÁTKA?

Udělejme si ale nejprve jasno, co já, jakožto běžný uživatel, od bezdrátových sluchátek vlastně

očekávám. Protože od toho se bude odvíjet vše ostatní dále v článku a vysvětlí vám to i některé mé ne zrovna standardní názory nebo pohledy na bezdrátová sluchátka obecně.

Tak za prvé. Kvalita zvuku rozhodně není to, co by u mě u takových sluchátek hrálo prim. Neříkám, že není důležitá, ale pokud chci kvalitní poslech hudby, vezmu si raději AirPods Max. A v takové situaci jsem většinou někde v klidu a tichu, kde tu kvalitu dokážu spíše ocenit. Oproti tomu AirPods používám spíše v situacích, kde se na kvalitu ani nemohu tolik soustředit.

Nicméně v tomto bodě je nutné uznat, že kvalita je oproti předchozí generaci slyšitelně vyšší. Svůj podíl na tom má i podpora Spatial Audio. To mám nastavené na „Fixed“, protože mě neskutečně rozčuluje, když se mi zvuk přelévá z jednoho ucha do druhého. Tato nová funkce dělá pro kvalitu zvuku opravdu velkou službu.

Apple se také chlubil tím, že díky novému kodeku nabídnou AirPods 3 lepší kvalitu zvuku při hovorech přes FaceTime. Přiznám se, že tady je pro mě ten rozdíl jen těžko rozpoznatelný.

Chybí jim noise cancelling a chápu, že pro někoho to může být minus. Opět, AirPods používám v situacích, kdy naopak vnější hluk potřebuji slyšet. Ať už při chůzi po ulici, při běhání,

v autě a podobně. Pokud potřebuji odstínit okolní hluk, třeba v kavárně nebo jinde, když se potřebuji soustředit na práci nebo na psaní, opět vezmu AirPods Max. U nich, přiznejme si, je to potlačení okolního hluku přeci jen o kus lepší než u pecek nebo špuntů do uší.

TAK K ČEMU TEDY?

Z toho vyplývá, k čemu vlastně AirPods používám. K telefonování, ať už jde o klasické hovory prostřednictvím iPhone (už jsem si úplně odvykl mít telefon u ucha), nebo videohovory z iPadu či iMacu. K poslechu podcastů – třeba při běhání nebo při vaření. A k poslechu hudby, opět při běhání, vaření a v dalších podobných situacích, kdy se nepotřebuji plně soustředit na jednu činnost, a nevádí mi vyrušování okolí.

Naopak v situacích, kdy nechci slyšet okolní hluk a kdy se chci soustředit na to, co právě dělám, vždy беру AirPods Max. To bychom měli.

Jsou dny, kdy mám AirPods v uších téměř „od nevidím do nevidím“ a vzhledem k tomu, jak dobře mi v uších sedí a jak jednoduše se ovládají a přepínají mezi jednotlivými zařízeními Apple, mi to vůbec nevádí. A to je to, co od takových sluchátek očekávám nejvíce. Aby mi nevádilo mít je v uších dlouho.

JSOU STEJNÁ, ALE JINÁ

Dalším důležitým faktorem je tvar a konstrukce sluchátka. Původně jsem si, zcela mylně, myslel, že AirPods 3 budou podobná předchozím AirPods. Opak je pravdou. Jsou to vlastně AirPods Pro, jen bez toho gumového nástavce na konci. Tedy opět pecky, ne špuntů. To je pro mě dobře, protože mi AirPods Pro nikdy nedržela v uších, zatímco AirPods bez problémů. Stejně je tomu u novinky. Ačkoli je pecka sluchátka citelně větší, do ucha mi zapadne dobře a drží.

Nová je i kratší nožička nebo, chcete-li, stopka sluchátka. Svírá i jiný úhel oproti pecce, takže nemíří dolů, ale spíš k ústům. Je kratší a jsou v ní dvě tlakové plošky, kterými se sluchátka ovládají. Ačkoli jsem AirPods Pro dvakrát zkoušel používat, takže toto ovládání pro mě není nové, trvalo mi pár dnů si na něj zvyknout. Poslední měsíce jsem používal původní AirPods, která se ovládají poklepem na sluchátko, a tak to byl zpočátku trochu nezvyk, když se u AirPods 3 nic nedělo. Zvyk je železná košile a zlomit ho chvíli trvá.

NENÍ KRABÍČKA JAKO KRABÍČKA

Největší obavy jsem měl z krabičky. Už jsem to psal minule. Krabičku původních AirPods považuji za tu nejlepší, která se kdy na trhu objevila. Co se týče

pohodlí, skladnosti, přístupu ke sluchátkům, konkurence se tomuto modelu nikdy ani nepřiblížila.

AirPods Pro byly tedy celkem zklamání, protože už to nebylo ono. AirPods 3 jdou stejným směrem. Krabička je spíše vodorovně výraznější, než svisle, jako tomu bylo u předchozího modelu. A sluchátka se do ní dávají opačně. Je to opět trochu nezvyk, ale chce to jen pár dnů a pak už vám to nepřijde.

U krabičky je důležitá podpora nabíjení MagSafe a Qi. Přeci jen je jednodušší krabičku položit na nabíječku než do ní strkat kabel Lightning. Zároveň díky MagSafe krabička na nabíječe drží, jak má, a nabíjí se. Ačkoli předchozí AirPods také disponovaly podporou Qi, občas se mi stalo, že jsem krabičku položil na nabíječku jen tak ledabyle a nekontroloval si, zdali se opravdu nabíjí. Ale hoď kamenem, komu se tohle nestalo.

Překvapilo mě i zpracování. To mi vadilo u předchozích AirPods. Ty úplně první, které jsem koupil ihned po představení, byly v pohodě. Všechny další kusy, které jsem měl nebo viděl, měly vrzající víčko se značnou vůlí do stran. U novinky se Apple polepšil a víčko krabičky je pevné, drží na svém místě a nemáte z něj pocit, že by mohlo snadno upadnout.

Co se týče výdrže na jedno nabití, Apple tvrdí, že třetí generace vydrží ze všech AirPods nejdéle. Přiznám se, že jsem zatím neměl možnost toto

tvrzení ověřit. Ačkoli je používám denně, dobírám je zhruba 2–3× za týden. Když mi widget v iPhone ukáže, že krabička má pod 50 % kapacity, dám ji na nabíječku a více se o ni nestarám.

MUSÍ PROSTĚ SEDĚT

Co víc k nim říct? Snad jen to, co už jsem psal a říkal dříve. Myslím si, že u tohoto typu sluchátek nejsou na prvním místě kvalita zvuku nebo všelijaké pokročilé funkce, ale to, jak vám sedí v uších. Můžete mít super skvělá sluchátka, ale když vám budou co chvíli vypadávat z uší, buď je ztratíte, nebo je po pár dnech budete chtít rozšlapat. AirPods jsou ten typ sluchátek, která v klidu budete mít v uších většinu dne. Zvlášť v dnešní době prošípané Zoom, Teams a dalšími hovory místo osobních schůzek.

A pak není nic důležitějšího, než aby sluchátka dobře seděla. Když si do jednoho ucha dám AirPods 3 a do druhého AirPods Pro, to druhé mi z ucha během chvíle vypadne, zatímco novinka bude držet, aniž bych si ji každou chvíli musel zamačkávat zpět. A o to jde.

Než se rozhodnete k nákupu, zkuste si AirPods někde vyzkoušet, ať nenakupujete zajíce v pytli. Při ceně 4 990 Kč za AirPods 3, nebo 7 290 Kč za AirPods Pro, by to mohla být zatraceně drahá špatná zkušenost.

Field Pouch

Malý, ale šikovný organizér
a brašna v jednom

Recenze ■ Filip Brož

Mám rád jednoduché a užitečné věci. Proč dělat věci složité, když to jde snadněji, že? Mezi tyhle věci řadím druhou generaci malé brašny Field Pouch od Peak Design, která mi již dlouhou dobu dělá společnost. Je to přesně to zavazadlo, které vám nikde nebude překážet, ale když ho budete potřebovat, budete ho milovat! Proč?

Než se narodily mé dcery, vždy jsem nosil nějaký messenger či batoh. Vystřídal jsem jich opravdu hodně. Pracoval jsem jako novinář a každý den chodil do terénu na reportáže. Stále jsem u sebe nosil iPad na poznámky, iPhone, samozřejmě i sešit s tužkou a další materiály dle potřeby. Často jsem moc nepřemýšlel nad tím, jak je zavazadlo či brašna velká. Hlavní bylo, aby se tam vše vešlo.

CO VŠE (NE)NOSIT

Vše se otočilo, jakmile se narodila první a následně i druhá dcera. Najednou jsem musel přemýšlet, kolik zátěže sebou ponesu, zda budu schopen se rychle ohýbat nahoru/dolů, u toho tlačit kočár nebo převlékat pleny. Musel jsem samozřejmě myslet nejen na své osobní věci, ale i potřeby pro správného rodiče. Hodně toho utáhl kočár a příruční brašna. Když jsem si však sebou chtěl vzít ještě iPad (třeba na nějakou práci) nebo jiné věci, musel jsem hodně přemýšlet, kam a co si zabalím.

Jakmile holky začaly chodit, stále po mně něco vyžadovaly nebo jsme si společně hráli venku či na hřišti. Musel jsem a stále i musím, být schopný rychlého pohybu. Asi víte, že mám velmi rád [Everyday Backpack od Peak Design](#), ale na krátké procházky či výlety s dětmi úplně vhodný není. Je

zbytečně velký a při pohybu s dětmi bych ho musel neustále sundávat dolů. Oproti tomu Field Pouch je brašna, kterou chcete.

PRO JAKÉKOLIV ČINNOSTI

Vše jsem ilustroval na příkladu s dětmi, ale klidně si místo toho dosadíte jakýkoliv jiný výlet, cestu do kanceláře, za kamarády do hospody či na víkend. V našem městě také rád chodím na oběd či jen tak do knihovny, kde se rád schovávám a čtu si. Pro takové a mnoho dalších příležitostí se hodí něco menšího – **Field Pouch**.

Field Pouch vypadá na první pohled spíše jako organizér, ale osobně ho řadím mezi zavazadla. Je neskutečně minimalistický, a přesto kompaktní a užitečný. Naleznete zde jeden hlavní vnitřní prostor, který lze upravit a rozšířit dle potřeby. Unikátní zavírací systém na suchý zip se totiž snadno přizpůsobí. Dovnitř bez problémů vložím

svůj nový iPad mini 6. generace, který mám hrozně moc rád na čtení a konzumaci obsahu. Je to přesně to zařízení, které chcete mít u sebe, když chcete o něco větší plochu než je iPhone. Osobně mám v iPadu mini americké Apple ID a primárně zde čtu magazíny z Apple News+ a knihy z Kindlu. Také zde mám nainstalovaný Disney+ a samozřejmě Netflix a HBO GO.

IPAD MINI + KNIHA

V neposlední řadě pomocí iPadu mini cvičím s Fitness+ od Applu. I díky tomu jsem si mohl v létě zacvičit někde v parku nebo na hotelu. Do Field Pouch také snadno vložím menší knihu, iPhone 13 Pro (včetně Maxe) nebo náhradní objektiv. V zásadě vše do rozměrů iPadu mini sem bez problémů vložíte. Uvnitř Field Pouch jsou také různé kapsy a kapsičky. Ideální na kabely, powerbanku, čistící hadříky, peněženku, klíče a další drobnosti.

Field Pouch vypadá na první pohled spíše jako organizér, ale osobně ho řadím mezi zavazadla. Je neskutečně minimalistický, a přesto kompaktní a užitečný.

MENŠÍ ZRCADLOVKA NENÍ PROBLÉM

Pokud jde o zrcadlovku, tak Canon R6 se mi sem nevejde, tedy ano, ale musím sundat objektiv. Aktuálně řeším nákup menšího 35mm RF objektivu, který se tam možná vejde, ale zatím jsem to nezkoušel. Pokud však používáte nějaký kompakt, zřejmě budete úspěšnější, je potřeba to vyzkoušet.

Jak už jsem uvedl, minimálně druhý objektiv a kompletní příslušenství (filtry, baterie, kabely) sem bez problémů vložíte. V posledním roce se v mém Field Pouch zabydlela vždy i jedna rouška či respirátor. Nemusím ho tak tahat někde po kapsách. Do Field Pouch často vkládám i různé hračky mých holek. Pokud jste rodič, tak to znáte – vaše ratolest nevyjde z baráku bez nějaké hračky (panenka či autíčko), aby ji to hned za rohem přestalo bavit, a rodiče se stávají nedobrovolnými nosiči.

ULOŽEN A PŘIPRAVEN K POUŽITÍ

Field Pouch opět můžete pořídit v různých barvách. Pro mě je to neskutečně kompaktní organizér a brašna, kterou nosím na kratší výlety či pochůzky. Ostatně často ho mám uložený ve svém Everaday Backpacku a když je potřeba, tak velký batoh nechávám někde schovaný a vyrážím jen s Field Pouch. Uvnitř mám vše potřebné dle situace. V neposlední řadě můžete na Field Pouch umístit až dva držáky

Capture, což často dělám. Takhle jsem například procestoval Karlovy Vary nebo pár měst během dovolené v Itálii. Canon byl připnutý a pevně uchytený na držáku Capture a kdykoliv připraven k použití. Uvnitř jsem měl cestovní doklady, peněženku, iPad mini, nabíjecí kabel a náhradní baterii k foťáku.

Jakmile jsem si chtěl něco vyfotit, stačilo jen cvaknout na Capture a foťák jsem měl v ruce. To samé když jsem ho dával zpět. Field Pouch ho přitom bez problémů udržel, avšak, logicky, jsem měl nasazený menší objektiv. Teleobjektiv vám neudrží, jediné s vaší asistencí.

POPRUH A POUTKA

Field Pouch pojme až 3 litry. V praxi se mi líbí i nastavitelný a odpojitelný popruh se systémem háčků Cord Hook pro nošení přes rameno nebo na rameni. Někteří z vás také možná ocení integrovaná poutka na opasek pro nošení v pase – fungují se standardními i fotografickými opasky.

U produktů Peak Design jsou samozřejmostí odolné materiály či vodoodpudivá a 100% recyklovaná tkanina 400D s DWR impregnací. Field Pouch od Peak Design [pořídíte za 1 199 korun](#), a to hned ve třech barvách – černé, tmavě šedé a modré. Myslím si, že tenhle organizér by neměl chybět ve vaší výbavě, co myslíte? [iP](#)

Tipy pro iPad

Nejen pro začátečníky

Návod ■ Jan Netolička

Pro mě je iPad opravdu srdcová záležitost. Můj první byl iPad 2. generace, který jsem dostal pod stromeček. Původně jako výukovou pomůcku, o čemž jsem již v minulých článcích psal.

Je to již 6 let co iPady používám. Během té doby mi prošly pod rukama snad všechny generace a pořád si bez nich nejsem schopný představit fungování ani na jeden den. Dnes se ale o praktičnosti iPadů bavit nechci, to už jsme v naší redakci probírali několikrát. Rád bych se s vámi podělil o tipy, triky a celkové know-how, na které jsem za ta léta fungování s iPadem přišel.

GESTA

Gesta mě nejvíce uchvátila již na mém prvním iPadu. Samozřejmě se postupem času gesta měnila a vyvíjela, ale stále je to pro mě jedna z nejnávykovějších funkcí a jsou tím, co mi mimo jiné chybí u konkurence. Gesta se samozřejmě mění i s generacemi iPadu, tím myslím rozdíl mezi iPady s FaceID a bez něj.

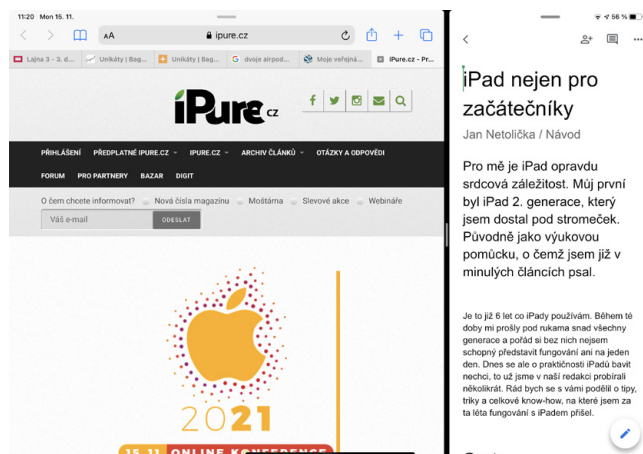
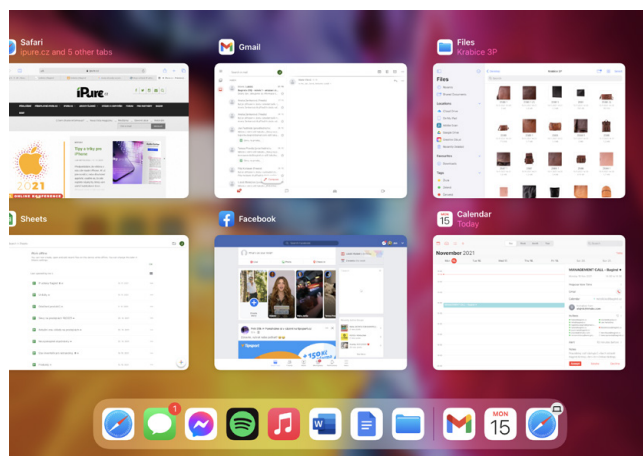
IPADY S FACE ID

- Potažením prstem ze spodu obrazovky směrem nahoru získáte **rychlý přístup ke všem aktuálně spuštěným aplikacím** (které mimochodem nedoporučuji každou chvilku vypínat).
- Potažením z pravého horního rohu obrazovky směrem do středu zase **spustíte ovládací centrum**.

- Potažením z pravého horního rohu do středu se vám **zobrazí oznamovací centrum**.
- Já osobně nejčastěji používám gesto na **hledání (nejen) aplikací**. Stačí, když uprostřed obrazovky krátce potáhnete prstem směrem dolů.
- Pro **přepínání mezi otevřenými aplikacemi** jednoduše stačí přejet prstem doprava nebo doleva podél dolního okraje displeje.
- Když třikrát stisknete tlačítko na zapnutí, rychle **aktivujete nastavenou funkci zpřístupnění**. Já osobně tam mám na večer nastavený filtr s červeným světlem na odstranění veškerého modrého světla před spánkem.

IPAD S TOUCH ID

- Pro **přepínání mezi otevřenými aplikacemi** jednoduše stačí přejíždět prstem mírně do obloučku doprava nebo doleva podél dolního okraje displeje.
- Když třikrát stisknete tlačítko Touch ID, a máte nastavenou nějakou **funkci zpřístupnění**, takhle ji rychle aktivujete.
- Možná jste již zažili, že se vám váš iPad sekl a nereagoval na žádné úkony. Toto mimochodem funguje i na iPhoneu. V tomto případě vám může pomoci **vynucený restart**, který spustíte

stisknutím obou tlačítek na ovládání hlasitosti, a následně stačí stisknout vypínací tlačítko.

STEJNÁ GESTA PRO OBĚ ZAŘÍZENÍ

- Při posunu všech pěti prstů na displeji k sobě můžete ihned současně **spuštěnou aplikaci vypnout** či posunout na další anebo **zobrazit všechny spuštěné aplikace**.
- Pokud chcete mít **dvě aplikace otevřené vedle sebe**, otevřete si první aplikaci a poté stačí prstem ze spodního okraje kousek povytáhnout lištu aplikací (dock) a prstem posunout danou aplikaci na jednu polovinu obrazovky iPadu.

PRÁCE S DOCKEM

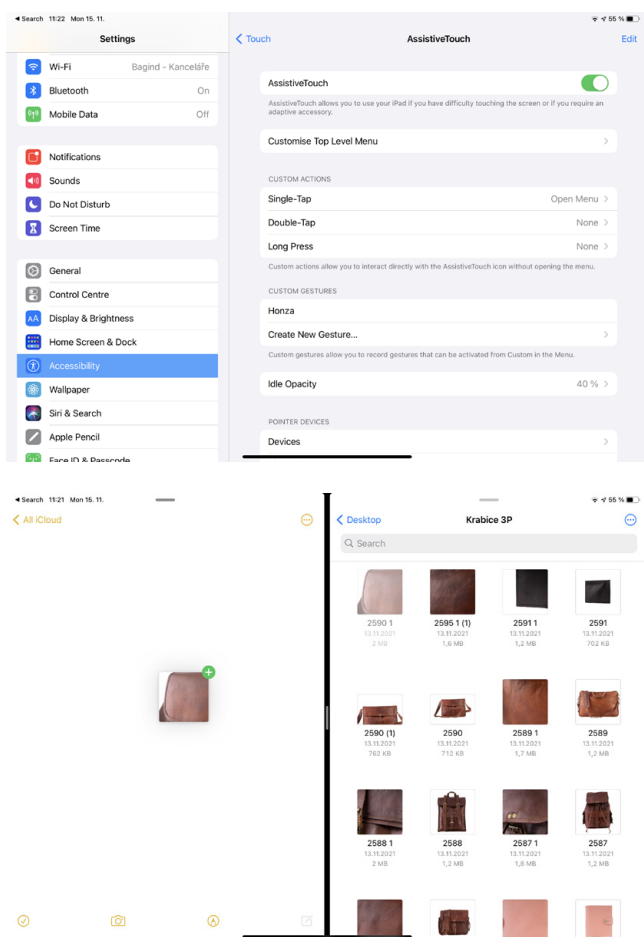
Hned na dock navážu a něco si o něm rychle povíme. Dock je báječná a užitečná součást iPadu, která vám poskytne rychlý a snadný přístup k vašim oblíbeným (nebo aktuálně spuštěným) aplikacím. Dock na iPadu dokáže pojmout až třináct aplikací nebo souborů spolu s dvojicí nejčastěji používaných aplikací. Vybrané aplikace lze do Docku přesunout opravdu velmi snadno.

Vyberte na ploše ikonku aplikace, kterou chcete přesunout do Docku, dlouze ji stiskněte a jednoduše

presuňte. Pokud potřebujete libovolnou ikonu naopak z Docku odstranit, stačí provést opačné gesto. Pokud nechcete, aby se na vašem Docku objevovaly nedávno spuštěné aplikace, spusťte **NASTAVENÍ – PLOCHA A DOCK** a deaktivujte položku **ZOBRAZIT DOPORUČENÉ A POSLEDNÍ APLIKACE V DOCKU**. Toto, ale nedoporučuji, protože se vám budou komplikovaně spouštět dvě aplikace vedle sebe – split screen.

DRAW AND DROP

Pokud již díky gestům máte dvě aplikace vedle sebe spuštěné, můžete využít tzv. drag and drop funkci. Vysvětlím na konkrétním příkladu. Pokud máte na iPadu spuštěnou aplikaci Fotky a zároveň druhou aplikaci, do které chcete fotografii přesunout, můžete mezi nimi jednoduše přetahovat obsah. Podle předchozího tipu spusťte obě aplikace v režimu Split Screen. V aplikaci Fotky vyberte libovolný snímek, který potřebujete přesunout do druhé aplikace (Mail, Zprávy, Soubory, ale třeba také Poznámky). Snímek dlouze podržte a opatrně ho přetáhněte do okna s druhou aplikací, dokud se vám v něm nezobrazí jeho náhled s malým zeleným znaménkem v pravém horním rohu. Pak už stačí jen snímek pustit

a automaticky se vám vloží do druhé aplikace. Toto funguje například i se soubory.

IPAD S MYŠÍ

Odejme již od gest a pojďme se vrhnout na jednu ze zásadních funkcí, kterou můžete poměrně nově na iPadu s iPadOS používat. Podpora myši patří do kategorie funkcí Zpřístupnění, která je určena pro zjednodušení ovládání uživatelům s omezenou hybností nebo vadami zraku. To však nebrání tomu, aby kurzor na obrazovce využívali i ostatní uživatelé. Pokud tedy chcete připojit svou myš k iPadu, řiďte se těmito kroky.

- Na iPadu s iPadOS otevřete **NASTAVENÍ**
- Z hlavního seznamu vyberte **ZPŘÍSTUPNĚNÍ**
- Klepněte na **DOTYK** pod nadpisem **MOBILITA**

A MOTORIKA

- Klepněte na **ASSISTIVE TOUCH** v horní části rozhraní
- Vyberte polohovací zařízení

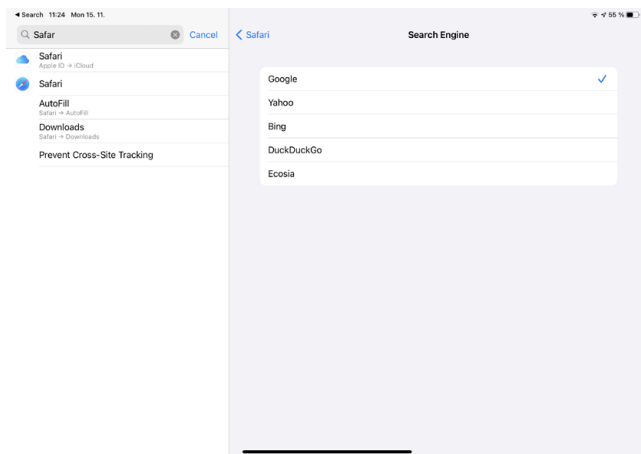
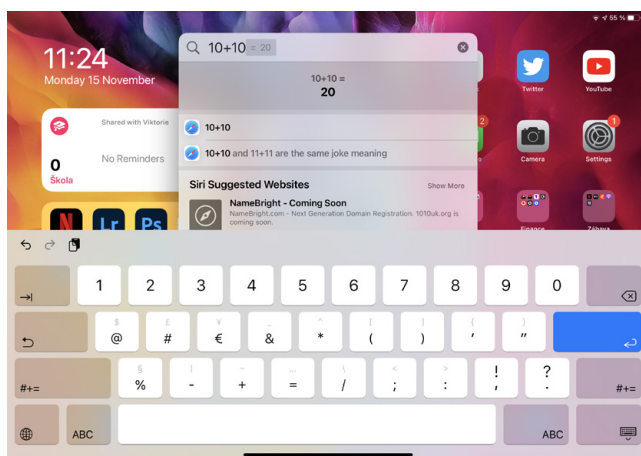
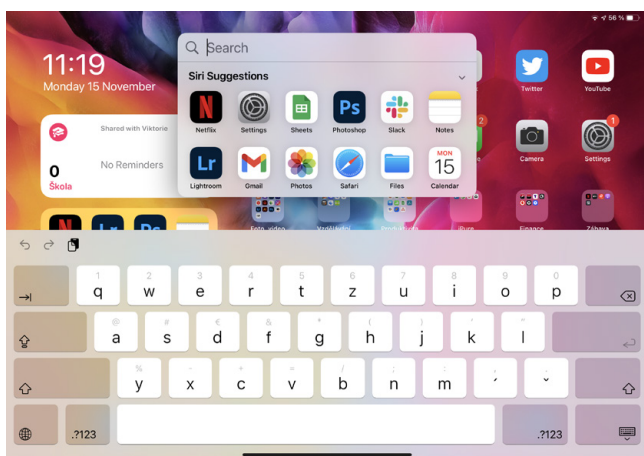
Nyní jednoduše vyberte myš nebo trackpad připojený k portu USB-C vašeho iPadu Pro. Těm, kteří používají běžnou myš k USB, doporučujeme pořídit si ke svému iPadu Pro hub pro USB-C s portem USB-A. Pokud používáte bezdrátovou myš s Bluetooth, ujistěte se, že je Bluetooth zapnutý v **NASTAVENÍ – BLUETOOTH**.

Navíc si můžete přizpůsobit rozložení tlačítek podle libosti klepnutím na **i** vedle názvu myši nebo trackpadu. Poté zvolte akce pro tlačítko 1, tlačítko 2 atd. Nebo klepněte na **PŘIZPŮSOBIT DALŠÍ TLAČÍTKA**, a poté stisknutím tlačítka myši vyberte akci.

POHRAJTE SI S KLÁVESNICÍ

Pojďme se od myši posunout ke klávesnici.

Podpora myši patří do kategorie funkcí Zpřístupnění, která je určena pro zjednodušení ovládání uživatelům s omezenou hybností nebo vadami zraku.

Klávesnice na iPadu nabízí bohaté možnosti přizpůsobení. Sevrčením dvěma prsty klávesnici zmenšíte a poté ji můžete libovolně přemísťovat po displeji iPadu, rozevrčením dvěma prsty se vrátíte k normálnímu zobrazení. Pokud dlouze podržíte ikonku klávesnice v pravém dolním rohu, zobrazí se vám menu, ze kterého můžete přejít na plovoucí nebo rozdělenou klávesnici.

ZAVŘENÍ APLIKACE PŘES COMMAND + Q

Na iPadu lze zavírat aplikace stejnou klávesovou zkratkou, jako na Macu. Tato zkratka však nefunguje přímo v aplikacích, jak byste logicky očekávali, ale je poněkud skrytá. Aplikace lze pomocí klávesnice ukončit takto:

- Stisknete **COMMAND + TABULÁTOR**, čímž zobrazíte lištu s aktivními aplikacemi.

- Dále držíte stisknutou klávesu **COMMAND** (tabulátor můžete pustit).
- Vyberte aplikaci, kterou chcete zavřít.
- Společně s klávesou **COMMAND** stisknete **Q** a označená aplikace se zavře.

AKTIVACE SOFTWAREVÉ KLÁVESNICE, V PŘÍPADĚ, ŽE JE PŘIPOJENA HARDWAROVÁ KLÁVESNICE

Někdy se hodí zobrazit softwarovou klávesnici (na displeji zařízení) bez nutnosti odpojovat tu hardwarovou. Lze toho docílit následovně:

- V pravém dolním rohu displeje na nástrojové liště klávesnice klikněte na ikonu klávesnice.
- V zobrazené nabídce opět klikněte na ikonu klávesnice (druhá zprava).

Klávesnice na iPadu nabízí bohaté možnosti přizpůsobení. Sevrčením dvěma prsty klávesnici zmenšíte a poté ji můžete libovolně přemísťovat po displeji.

- Zobrazí se softwarová klávesnice, ale aktivní je zároveň i ta hardwarová.

JAK POUŽÍT SOFTWAREVOU KLÁVESNICI JAKO TRACKPAD

Pro přesouvání kurzoru v textu je mnohem pohodlnější a také přesnější použít trackpad režim klávesnice. Do něj se lze přepnout následovně:

- Podržte prst na mezerníku.
- Klávesnice zšedne a změní se v trackpad.
- Nyní můžete pohybovat prstem po klávesnici a měnit tak pozici kurzoru v textu.

PIŠTE POZNÁMKY Z UZAMČENÉ OBRAZOVKY

Pokud spolu s iPadem používáte také Apple Pencil a často pracujete v nativních Poznámkách, můžete si na svém jablečném tabletu aktivovat funkci, díky které se vám po poklepání Apple Pencil na zamčenou obrazovku iPadu automaticky otevrou poznámky, přičemž zbytek obsahu vašeho iPadu zůstává v bezpečí. Pro aktivaci této funkce spusťte **NASTAVENÍ – POZNÁMKY**, kde zcela dole klepnete na **PŘÍSTUP ZE ZAMČENÉ OBRAZOVKY**. Poté už stačí jen zvolit, k jaké akci dojde po poklepání Apple Pencil.

JAK PROVÁDĚT VÝPOČTY I BEZ KALKULAČKY

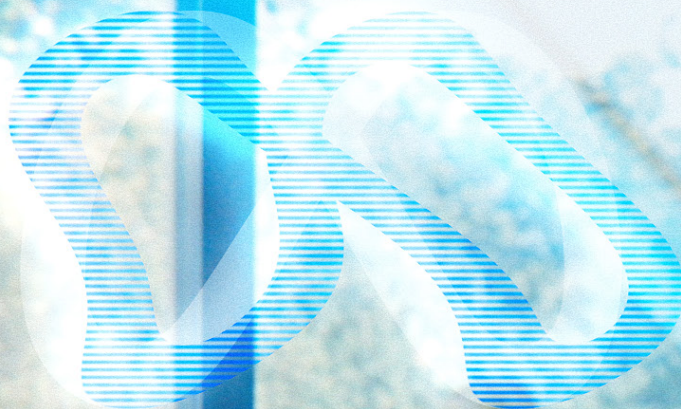
Zatímco na iPhone je kalkulačka samozřejmostí, iPad se nativní aplikace k provádění výpočtů snad nikdy nedočká. Existují však i další možnosti:

- Posunem prstu dolů po domovské obrazovce (výše zmíněné gesto na hledání aplikací) nebo pomocí klávesové zkratky **COMMAND + MEZERNÍK** otevřete vyhledávání a zadejte výpočet.
- Přímo ve výsledcích vyhledávání najdete výsledek výpočtu hned na prvním místě.
- Alternativně je možné o výpočet požádat Siri.

JAK V SAFARI ZMĚNIT VÝCHOZÍ VYHLEDÁVAČ

Chcete-li se vyhnout vyhledávači Google a nastavit si tam jiný, stačí, když otevřete **NASTAVENÍ – SAFARI – VYHLEDÁVAČ** a vyberete si váš vlastní.

Tohle bude pro dnešek vše. Při psaní tohoto článku mě napadají další a další vychytávky, ale to už si nechám třeba na příště. Doufám, že jsem vám dnes přinesl něco nového a že vám například nějaká vychytávka pomůže s každodenním workflow.

| Meta(morfóza)

Magazín ■ Karel Oprchal

Máme stanovený kurz. Mark Zuckerberg nám na státní svátek před dvěma týdny nadělil vizi budoucnosti, která je stejnou měrou dokonalá i děsivá zároveň. Díky investicím astronomických sum a přičiněním ochotných ji chttě nechttě zprostředkuje společnost Meta, bývalá Facebook Company, pod taktovkou zběsilé mysli svého šéfa, který si svět představuje jako Hurvínek válku. Metaverse je svět zítřka, svět našich dětí, který jako by z **Utopie** vypadl. Ale není to spíš **Cyberpunk**?

Pokud vás zajímají hrubá data, rovnou vás odkazuji na virtuální konferenci [Connect 2021](#) Mety na YouTube, kde se dozvíte úplně všechno. Keynote jakoby natočená v místním showroomu IKEA byla neuvěřitelně nabitá informacemi a superlativními představami o sice blízké, byť relativně vzdálené budoucnosti v alternativním universu, kterému Meta dá vzniknout. Na papíře (nebo obrazovce) to vypadá upřímně skvěle, nedá se nic namítnout. Některé koncepty se mi ale z mého pohledu počítačového laika a možná i konzervativního člověka dneška, pamatujícího si minulost, zdají tak bizarní, že jsem si musel keynote pořád přetáčet a zamýšlet se nad formulacemi, abych vlastně vstřebal jejich podstatu. Facebook se ústy CEO Marka Zuckerberga rozhodl finálně formulovat údajně to, k čemu již dlouhé roky akvizicemi aplikací, platform, služeb, vývojem technologií umělé inteligence a sběrem dat směřuje. Další kapitola našeho světa se má jmenovat Metaverse a Facebook bude jeho předním stvořitelem. Bohem v Matrixu. Titulky všech novin ve čtvrtek a pátek před třemi týdny ale naplnila hlavně jedna věc – Facebook se jmenuje Meta.

DEFINICE SEBE SAMA

Nikoliv však ta sociální síť. Ze samotné platformy se za roky existence a vývoje stala Facebook Company,

společnost se známým názvem, která pod sebe pohlcovala další a další aplikace, a znatelně tak narostla. V posledních letech se ale odehrálo několik věcí. Facebook už zaprvé dávno není jen poskytovatelem sociálních platform k propojení světa, je to velký hráč na poli rozšířené i virtuální reality a investuje neuvěřitelné částky do vývoje umělé inteligence (za vaše data a peníze akcionářů, jen pro vaši informaci...). Zadruhé se musel Facebook v souvislosti s děním na evropském kontinentu a kroky Applu potýkat s obrovskou vlnou kritiky svých nemorálních praktik, co se manipulace s daty a veřejným míněním týče. Zuckerbergovi začalo téct do bot a Facebook začal ztrácet [prestiž](#). Už dávno se netěší takové přízni uživatelů, mladí ho nepoužívají a na vlně je Instagram a TikTok. Ač je Facebook synonymem pro sociální síť, podobně jako Gillette pro žiletku, Tatra pro nákladák a iPad pro tablet, lidem začalo docházet, že jeho velikost může být nebezpečná. Facebook je všude a i jeho zásluhou se dnes skutečně začínáme cítit jako v odlehčené verzi románu 1984.

Svým rozmachem se už navíc taky sám Facebook přestal cítit jen poskytovatelem internetových služeb. Co teď udělat, aby se vlk nažral a koza zůstala celá? Jediným rozumným marketingovým krokem, jak z tohoto obklíčení urážek a vlastní [krize identity](#)

vybruslit, je změnit jméno a vytvořit tzv. **deštníkovou značku** zastřešující jednotlivé produktové řady, něco jako Nestlé nebo Johnson & Johnson, protože přece jde o obrovské peníze. Aby to ale veřejnost přijala nenásilně a Facebook si zachoval tvář, změnu jména bylo potřeba obhájit. Z tohoto důvodu ji Facebook načasoval tak, aby ji mohl navázat na něco většího. Projekt, plán či megalomanskou vizi, která nepřevyšuje nejen Facebook samotný, nýbrž nás všechny. Celou společnost, lidstvo a naši existenci. Svět, jak ho známe. A výplodem takové myslí je právě Metaverse, koncept, kterému je zatím věnováno méně pozornosti, než by bylo zdrávo. Jak Zuckerberg sám **zmiňuje**, řecké slovo (je to spíš předpona, ale promíjím) meta znamená za, tudíž jak vize Metaverse, tak nový název pro Facebook Meta mají představovat bránu k něčemu většímu. Skutečně metafyzické veledílo ztělesňující neomezenost lidské představivosti, které je mnohem větší než člověk sám. Je to inovace a perfektní virtuální zhmotnění ideálního světa, který budete moci vnímat smysly. Člověk poprvé v historii přestane být pánem ve vlastním domě, technologie přestane v pravém slova smyslu sloužit našim potřebám. Už ji nevypnete, protože to my se staneme její součástí a časem nevyhnutelně pohltí notnou část našeho reálného života v hmatatelném jsoucnu. Právě slova jako hloubka prožitku a intenzivní pocit přítomnosti byly lehce znepokojujícím těžištěm celé konference Connect 2021, dobře si je zapamatujte.

ZTĚLESNĚNÝ INTERNET

V prvních minutách keynote padla zásadní dvě slova – embodied internet. V konečném důsledku, jakmile konečně bude Metaverse životaschopný a my budeme mít technologii k jeho každodennímu masovému využití, bude Metaverse představovat plnohodnotné doplnění skutečnosti o veškeré virtuální prvky. Stačí si nasadit brýle (zatím...) nebo použít jiné k tomu určené příslušenství, a ocitnete se buď ve světě rozšířeném o všechno, co jste si kdy přáli a doposud to viděli jen ve filmech a počítačových hrách, nebo v úplně virtuálním prostoru, kam se dostanete odkudkoli za virtuální přítomnosti kohokoli, kde budete moci dělat naprosto všechno. Jako dnes, třeba u vás doma. Zuckerberg si představuje virtuální domy, kluby, bary, co já vím, možná i města, kde všechno vypadá přesně tak, jak jste si to přáli. Jestliže vám za oknem chybí dojemný výhled na slunce zapadající za hučící oceán, zobrazte si ho tam. Jsou vaši přátelé tam, kde vy být nemůžete? Nechte tam teleportovat svůj avatar a sdílejte společné chvíle, jako by to bylo skutečné. Počkat, je to opravdu neskutečné? Jak to poznáte?

Nemůžete vědět. Život v Metaversu odráží a v každém ohledu vylepšuje ten náš současný. Nevyhovuje vám vaše práce? Jste snad placení pod vaše představy, nebo nemůžete najít přesně takovou práci, jaká by vám vyhovovala? V Metaversu si ji vytvoříte, budete pracovat z domova v oblíbených teplákách (citace) s VR headsetem na palici a brouzdat po virtuálních pracovištích, dělat, co chcete, vydělávat si tím skutečné (asi) peníze, za které si budete skutečně kupovat neskutečné tovary nebo služby, které budou vytvořeny pro Metaverse reálnými nebo virtuálními podniky. Umění, zážitky, produkty všeho druhu pouze v internetu, NFT je jen začátek. Na snímku se můžete podívat, co mi přišlo do zpráv na Instagramu; nadšenci z celého světa i obrovské společnosti módního průmyslu už teď navrhuji a vyvíjejí kolekce pro virtuální svět, aby to vaší dokonalé animované podobizně slušelo. Třeba i víc než ve skutečnosti, na tom nesejde. Z pohledu byznysu tak takové systémové přejmenování na Meta představuje doslova perfektní podnikatelský krok nejen pro Facebook, který opravdu bude mít pro celkovou světovou ekonomiku nedožrtný

Postupný zrod Metaversu otevře dveře nespočtu společností, které budou vyvíjet jak divé, aby z vznikající příležitosti urvaly co nejvíc a svezly se na vlně.

a vesměs pozitivní dopad, protože všem (schopným se připojit) umožní vytvářet hodnoty v mnohem větším spektru. Postupný zrod Metaversu otevře dveře nespočtu společností, které budou vyvíjet jak divé, aby z vznikající příležitosti urvaly co nejvíc a svezly se na vlně, a následný přechod některých oblastí podnikání do plně virtuálního prostředí toto dílo dokoná. Pokud se omezíme čistě na finanční stránku toho projektu a vztáhneme to na pravděpodobně jedinou reálnou budoucnost technologií, vyjde to a je to logický krok, proti němuž nejde namítat vůbec nic.

Věděli jsme totiž, že se to stane. Je to v naprostém souladu s představou vývoje webu už od samotného začátku. V této chvíli se nacházíme někde na pomezí teorie [Web 2.0](#) a Web 3.0 a obecně jsme rádi. Internet, na lidech závislá globální síť, do níž vstupujeme různými zařízeními, nám obecně dává mnohem víc, než bere. Při psaní své bakalářské práce, kde jsem se částečně Webem 2.0 zabýval, jsem

sám byl veskrze optimistický ohledně současného stavu počítačů a hájil jsem jejich nasazení napříč našimi životy. Přesto mi ale ze Zuckerbergovy utopické představy musí trochu běhat mráz po zádech. Ze všeho nejvíc si totiž nepřeji, aby technologie někoho nebo něco nahrazovaly. Doplnit, rozšířit, obohatit, ale ne nahradit (třeba něčí přítomnost pouhým „intenzivním“ pocitem). Je pravdou, že Meta nikde nemluví o zatracení skutečného světa, ale já znám lidi a vidím, jak dnešní internet vypadá. Děším se představy světa neomezených možností, děším se doby, kdy budeme moci dosáhnout všeho, protože si myslím, že to jednoduše tak v přírodě být nemá. Jsem zvědavý, jak bude na tento vývoj reagovat Apple, který, jak víme, doposud odmítá jakékoli odpoutání od lidské podstaty svých produktů a tohoto světa. Je to společnost udržitelnosti a symbol polidštění technologií, které vám nejsou cizí a zároveň vám dělají život bohatší a jednodušší. Splynete s nimi, ale neztratíte sami sebe, a toho si neuvěřitelně cením.

TENKÝ LED

Můj problém spočívá v něčem... mnohem svěštějším. Bije do očí, že Meta přišla se svou vizí zrovna v této době, kdy jsme pořád – přímo úměrně pandemické situaci – v mnoha ohledech odkázáni

na internet a začíná se z toho stávat nová životní norma. Možná měla právě globální pandemie být tím spouštěčem nové éry, aby si lidé lépe zvykli na život jednoho bez druhého, zavření doma s počítačem, ale o to horší to asi je. Meta na keynote strávila 77 minut bombastickou prezentací všech možných výhod příchodu Metaversu, provedla nás v podstatě všemi úrovněmi našeho současného života, jak bude přesně to probíhat v jedničkách a nulách a o kolik lepší to může být než dnes. A z pohledu Zuckerbergova přesvědčení a idealistické představy o lidech a společnosti je to určitě reálné, mně jen už od první minuty v hlavě blýkala na poplach kontrolka, že to prostě nepůsobí správně.

Když Zuckerberg začal přednášet o úžasných možnostech sociální verze našeho domova, který má díky Metaversu sloužit jako místo pro socializaci, setkávání a prohlubování známostí, vyskočila mi na těle husí kůže. Jednak z toho důvodu, že odmítám nechat kohokoli proménádovat se u mě doma, ale hlavně kvůli té zvrácené představě toho, že to takhle snad všichni chtějí mít. Kdyby lidi rádi bydleli pohromadě a setkávali se jeden u druhého, místo aby chodili ven, nestavíme si domy na samotě u lesa, nezamykáme si dveře na dva západy a už vůbec nemáme restaurace a jiná pohostinství. Existují

části našeho života, které do internetu nepřesunete, nikdo je tam ani přesouvat nechce a hlavně tím zničíte náplň života nespočtu lidí na této planetě. Potkávat se fyzicky a přesouvat se z místa na místo je primárním smyslem obchodu, vzdělávání a života. Být přítomen, tady a teď, ne ležet někde v koutě s nesmyslem na hlavě a trajdat po Grandhotelu Pupp zadarmo, protože se mi chce. Když si v hlavě zavedu Metaverse do extrému, je mi z toho špatně.

Musíme navíc brát v potaz, že lidi nejsou jen takoví, jaké si je Meta představuje. Nenarážíme tady jen na výtržníky a společensky nepřizpůsobivé osoby, které dělají nepořádek a nemají co dělat na ulici, natož někde v cloudu. Zahráváme si tady s lidským zdravím, jeho psychickou i fyzickou stránkou. Všichni víme, jak dopadlo Japonsko s celou svojí proslulou pokrokovostí. Enormní úrovně úzkostí, depresí, psychické nepohody a stresu, úniky do přírody od shonu velkoměsta a lesy pro sebevrahy, kde denně najdete mrtvá těla nešťastníků, co už realitu nemohli unést. Ve stejné chvíli ve všech vyspělých zemích stoupají závislosti, mezi mladými se šíří znechucení životem a lidé napříč celou společností začínají mnohem častěji upadat do opravdu špatných duševních stavů. Myslíte si, opravdu věříte, že jim virtuální svět něco vyřeší? Že tím jejich chmury zmizí? Jistě, moci kliknutím trávit čas tam, kde

je to ideální, perfektní a dokonalé, mít svůj svět, to je požehnání a krásná představa, ale život takový není. Lidé, kteří mají dobrý život a žijí rádi, nemají takový luxus díky tomu, že jim ho někdo naservíruje a třeba jim umožní teleportovat se někam na akci, protože oni by tam moc chtěli, ale že si za tím jdou. Štěstí je výsledkem práce a úmorného úsilí, nikoliv kliknutí ani mávnutí kouzelného proutku, případně otočení prstenem Arabely. Rychle nabyté štěstí vám neudělá radost a rychle ztrácí na hodnotě, protože vložit úsilí a překonat problémy je to, na co jste zpětně pyšní. A Metaverse jde přesně proti tomu. V Metaversu nešťastní lidé úplně ztratí kontakt s realitou, což povede k jejich záhubě. Nechci se tu ale pouštět do spekulací, že je to snad záměr, od konspirací máme na internetu jiné.

SPOLEČENSKO-EKOLOGICKÁ RIZIKA

Když jsem poprvé slyšel o změně názvu na Meta a zevrubně se seznámil s vizí Metaversu, nemohla mi na mysl vyvstat jiná asociace, než právě shora zmíněný Cyberpunk 2077, hra, v jejímž světě jsem od vydání v prosinci 2020 strávil přes 160 hodin herního času. Lehce postapokalyptický svět se silnými odkazy na současnost se mi již tehdy zdál mrazivě pravděpodobný, jako taková znepokojivá vize budoucnosti. Jsem zklamáný, že jsme jen necelý

Nejen sociální a psychopatologický dopad. Metaversu padne za oběť mnoho, co dosud známe. Copak nežijeme v době už nejen čipové, ale taky energetické krize?

rok poté svědky prezentace skutečných plánů, které natolik odrážejí tak neveselý smyšlený svět počítačové hry

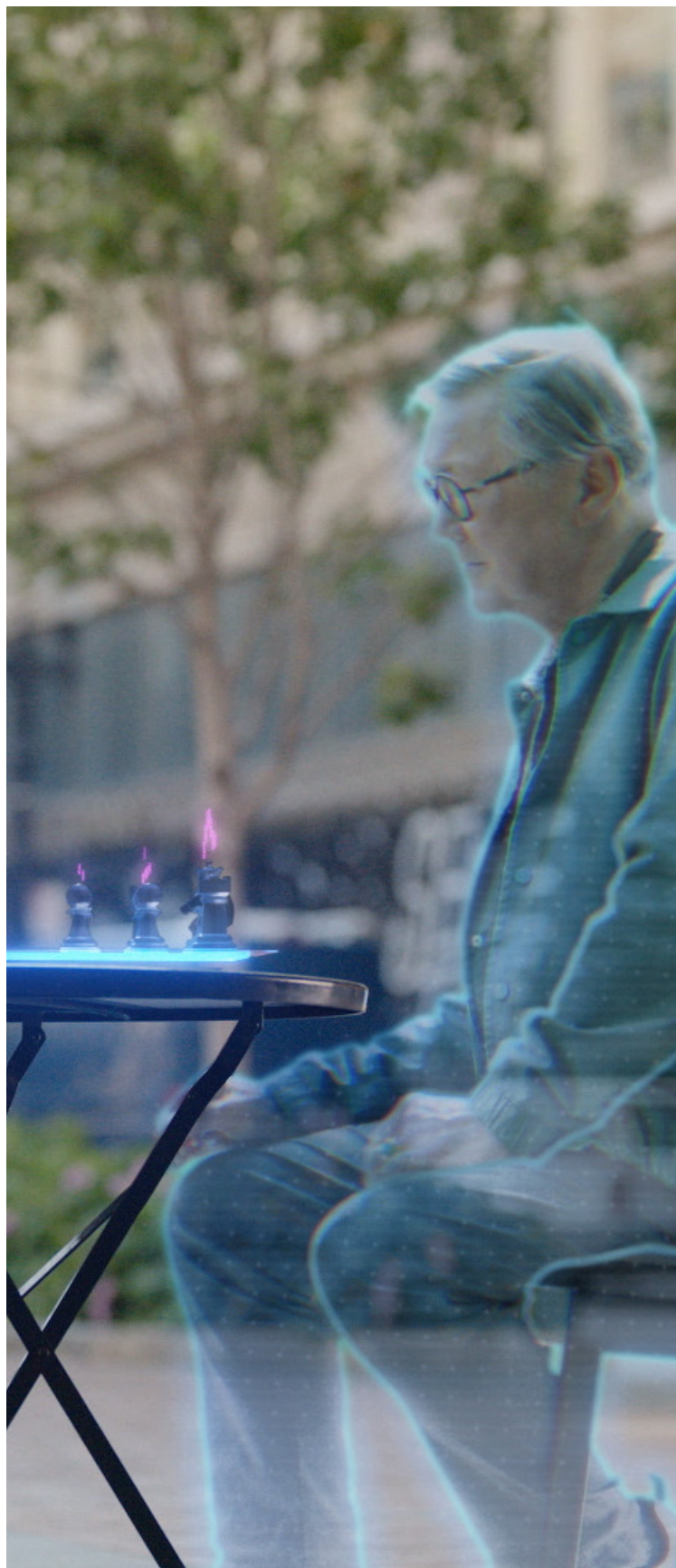
V Cyberpunku je máloco k radosti. Svět téměř bez čisté vody, extrémní rozdíly mezi chudými a bohatými, smrt a poruchy osobnosti jako následek nepřiznivé reakce organismu na elektronický implantát jakéhokoli druhu, virtuální realita se zde prolíná se skutečností a do toho pradávné, hluboké části sítě, které díky digitálním obrazům lidských identit získaly absolutní autonomii a kam není radno se pouštět. Přesto můžete, stačí se jen vašim zabudovaným konektorem fyzicky napojit na síť. Jde mi z toho mráz po zádech, a když si představím, kam až může zdánlivě idealistický Metaverse zajít, vidím přesně toto. Vidím lidi, co nechtějí znát běžný svět, co budou dělat vše proto, aby ho opustili a mohli si vytvořit ideální obraz sebe sama a jejich okolí, když to jen trochu půjde. Jsem přesvědčený, že zde existuje reálné riziko dramaticky stoupající až existenční závislosti na technologiích, a to do té míry, že na ně všichni zúčastnění budeme úplně odkázáni. Život offline bude pro moderní lidi představovat něco naprosto zpátečnického, čímž se rozdíly mezi lidmi ještě více prohloubí. A tím se staneme otroky technologie, počítač naši identitu pojme a podrobí si nás. V Cyberpunku to nazývají novodobým božstvem, protože ta skutečná náboženství se přežila. Mark Zuckerberg je dnes právě tím, kdo se cítí být Bohem. Nikdy jsem nevěřil, že jednou budu mít větší strach z Terminátora než z Kruhu...

Není to ale jen ten sociální a psychopatologický dopad. Metaversu padne za oběť mnoho, co dosud známe. Copak nežijeme v době už nejen čipové, ale taky energetické krize? Obnovitelné zdroje energie zjevně nestačí, jsou neefektivní a nedostatečně výkonné, přesto existuje obrovský politický tlak na jejich rozvoj a popularizaci, jako by vůbec neexistovaly jiné, ověřené a funkční zdroje elektrické energie, jako je jádro. Musíme si připustit, že veškerá lidská činnost je dlouhodobě neudržitelná, všechno jednou skončí a naším jediným údělem je existenci prodloužit. Život člověka a celé naší

rasy je prchavý a omezit se pouze a jen na „ekologické“ zdroje energie je nezodpovědné a úplně hloupé. Kvůli vysokým cenám a daním na energii obrovské množství lidí ani nedosáhne, pokud se nějak zvládne uspokojit poptávka, jenže ta tak rychle roste, že to zřejmě ani nepůjde pokrýt. V současnosti si už v **některých státech USA** (např. Kalifornie) a Kanadě nepořídíte počítače s určitými komponenty, které nesplňují nové limity efektivity. Pravda je taková, že neustále se zvyšující množství zařízení, která konstantně spotřebovávají malé množství energie, vede v horizontu 20 let k úplnému vyčerpání veškerých energetických zdrojů. Prostě pokud budeme pokračovat tímto směrem a tímto tempem a alespoň nezačneme používat zařízení, která dovedou s energií nakládat lépe, do roku 2040 nám dojde elektřina na běžné použití. Běžná spotřeba převyší množství energie, které jsme v tuto chvíli schopni vyrobit. Ani si doma nerozsvítíte. Jak do této rovnice zapadají elektromobily a nápady jako Metaverse? Hodně špatně – používáním elektroaut a odkazováním se na počítače budeme z neustále slábnoucí sítě odebírat takové množství energie, že nám možná dojde ještě dříve. Pokud nevymyslíme, jak hodně brzy začít produkovat mnohem více elektřiny, zhasneme. Nemluvě o výhledové potřebě vyrobit kvanta hardware, na který se budou muset vytěžit další a další kvanta neobnovitelných zdrojů. Z mého pohledu je to žalostné a opět se musím ohlédnout za Apple, jenž jako jediný dovede inovovat udržitelným směrem, a sice nezvyšovat poptávku po elektrické energii ani materiálech. Jsou recyklované a zařízení ní žerou méně. Musíte ho milovat.

NĚCO MILÉHO ZÁVĚREM

Zklamu vás. Nic takového mě nenapadá. Připadá mi nehorázné, že lidé jako Mark Zuckerberg mohou takové věci říkat veřejně. Stejně tak mi přijde nehorázný směr ekologické politiky Německa a Evropské unie založený na umělých tvrzeních a mediální masáži veřejnosti, které úplně přehlíží vědecké poznatky a matematiku. Jednáme ve Skotsku o klimatu, ale Američané tam dorazí v 5 letadlech a 85 vozech. Jsme obklopeni do očí bijícími paradoxy, které začínají představovat čím dál tím větší hrozbu pro náš svět. Netroufám si tvrdit, že se v blízké době blížíme k tělesným modifikacím a opravdovému splynutí s technologií jako takovou (viz Cyberpunk 2077), mám jen reálnou obavu, že se dočkáme nějaké katastrofy mnohem dříve, než budeme schopni s tím něco udělat. Doplatíme na to, co jsme si sami nevinně vysnili. Na druhou stranu – ani to by se nestalo poprvé...

NEXT

